

KDYŽ ZEMĚ UDEŘÍ

Podřepil a prsty prohrábl polouschlou travu; byla spálená sluncem, zničená ultrafialovými paprsky a půda pod skomírající zelení se zčásti blížila popelu, zčásti byla zdrsňená puklinami.

„A to je květen, kdysi měsíc bujarého klíčení a pučení. Louky hnaly traviny do výšky a slibovaly bohatou senoseč. Zvěř nabírala sílu díky šťavnaté paši, srny se připravovaly na kladení mláďat a jejich vemínka se plnila mlékem bohatým na všechny živiny, po nichž srnčata sílila a rostla jako z vody...“

Myslivec povzdechl, prohrábl stříbřité vlasy a ztěžka se postavil. „Za téměř osm desítek let, která tady žiji, nic podobného nepamatuji. Bývaly kruté zimy se sněhovými závějemi do půli krmelců, museli jsme zapřáhnout koně do sněžného pluhu, abychom mohli zvěři založit a pomohli jí tak přežít. Pamatuji divoká jara, přívaly deště a povodně, kdy řeky a potoky se vylily z břehů; to jsme si vypůjčili od rybářů lodky a k vyvýšeninám, kam se uchýlila zvěř, dováželi seno a jádro i řepu. Vody bývalo dost, někdy až moc, ale i s tím se příroda dokázala vyrovnat. Co se to stalo? Kam zmizela voda?“ Procedil přes zuby drsnou nadávku, opřel předloktí o předpažbí kulovnice a vykročil k lesu.

Bytelný posed stál mezi třemi smrky. „Ani hřebík, pánové, ani hřebík do stromu!“ Revírník vymezil podmínky svého souhlasu s postavením sedačky. Neměli námitky, cítili s ním, s tím chlapem v lesnické uniformě, kterému se na čele prohlubovaly vrásky, protože i les umíral, stejně jako trpěly louky, potoky, řeky a říčky. A jak ubývalo vody, tak strádaly i rybníky. Voda do nich přitékala tenounkým čůrkem, takže hladiny mizely s každým horkým dnem díky odparu. Zákonitě se namnožily bakterie botulismu a vodní ptactvo hynulo po desítkách kusů. Kachny, lysky, divoké husy i – labutě.

Jak našlapoval na příčky žebříku, vrzala jeho kolena podobně jako smrkové latě, z nichž byl posed postavený. Konečně usedl na lavičku, položil kulovnici na brlení, sundal klobouk a setřel z čela pot.

„Eh! Kdoví kolikrát ještě vylezu nahoru. Síly ubývají, ale stále mě sem žene touha ještě jednou, dvakrát hledět do houštiny a těšit se, jak na louku vytáhne srnčí.“

Stíny stromů se prodlužovaly, jak slunce scházelo za jeho zády do míst, kam putovalo od věků. Chvilé čekání myslivec krátil šeptanou samomluvou. „Proboha, co jsme to s přírodou udělali? Copak lidstvo zhlouplo, načisto zblblo? Nejkrásnější místa na Zemi jsme zastavěli městy, továrnami, silnicemi. Narovnali jsme toky řek, abychom zabránili povodním – a ejhle: voda nám mizí před očima a pole se poznenáhlu mění v suchopár, skoro bych řekl, že se mění v poušť. Země se zřejmě vzepjala k odporu a – udeřila!“

Odplivl si, ale ani slina neměla ten správný šmrnc; jako by mu vysychala pod jazykem a jen tak tak přelétla přes okoralé rty. Znovu si prohrábl vlasy, pak sáhl do kapsy a kapesníkem otřel čelo. Vztek mu proběhl celým tělem, pocítil mrazení v zádech; zaťal pěst a někomu zahrozil. Patřilo to všem, kdo se podíleli na fatálních změnách v krajině. Dokázal by je pojmenovat, ale k čemu to?

„Jednou vám příroda všechno spočítá, ale my, lidé obyčejní, lidé zdravého rozumu, se svezeme s vámi – lumpové!“

Z polí začali přilétat divocí holubi, poslouchal tleskot jejich křídel, jak se zavěšovali do korun buků, pořádku vměstnaných mezi rezavějící smrčiska. Naopak od rybníků přetahovaly nad jeho hlavou divoké kachny; táhly na řeku. Slyšel kejhání husí; i ty se vydávaly za potravou, ale mířily zřejmě na pole s ozimy; listy obilí byly tmavě zelené, protože zemědělci je nasýtli chemickými dusičnany.

V lese se ozývalo trilkování kosů, švitořily sýkory, někde bušil do dřeva datel.

Najednou zpozorněl. Vpravo, kousek od posedu zalámalo; bylo to jemné prasknutí nějaké spadlé větvičky. Natočil hlavu a zvedl k očím dalekohled. Po chvíli vyšel z lesa do louky srnec. Ten 'jeho' srnec. Pravá lodyha byla holá, bez výsady, na levé měl srnec výsadu jedinou, kousek nad růžemi. Ještě nebyl zcela přebarvený, sem tam mu z hřbetu pohlával chuchvaleček zimní srsti. Myslivec viděl jasné známky stárnutí: protáhla hlava, pohublý krk, žebra vystupující k povrchu, povislé břicho.

Zvěř stála bez hnutí. Jako kdyby očekávala, že se v louce objeví nějaký sok, mladší srnec, hodný výpadu a pronásledování. Vteřiny ubíhaly, bylo ticho a

myslivec slyšel tlukot svého srdce, když sáhl po kulovnici. Pažba přilehla k líci, kříž puškohledu se ustálil kousek za pleckem.

„Prááásk,“ zahučela rána a v jejím třesku se srnec zlomil v ohni. Cvakl závěr zbraně, jak střelec rychle přebil nový náboj. Nebylo to sice zapotřebí, ale léta zkušeností tak velela.

Poseděl pár minut, ne dlouhých, ale stačilo to k uklidnění srdce a dechu. Pak sestoupil opatrně dolů, z nejbližšího smrku ulomil dvě větvičky, aby vykonal tradiční obřad: jednu snítku vložil srnci do svíráku, tu druhou položil na vstřel. Pak sáhl do kapsy pro mobil a zavolal příteli. „Leží!“ suše oznámil. „Přijedeš?“

Pokýval spokojeně hlavou, vrátil se k posedu, aby počkal na kamaráda, který přijede pro oba na staré motorce se sajdkou.

Z louky se táhl nějaký podivný pach. Nevoněla to svěží tráva, ale ani to nebyla vůně sena, jak by se dalo usoudit podle schnoucí vegetace.

Přivřel oči, pak potřásl hlavou na znamení nesouhlasu a mávnutím ruky odehnal tíživé myšlenky. Narazil klobouk trošku hlouběji, aby mohl pohlédnout k nebi. Začaly tam blikotat první hvězdy, na nebi bylo ještě všechno v pořádku...

Štěpán Neuwirth